

Sussi Malene Jacobsen

En kort beretning om mit første møde med et ægte menneske - dig!

Pia Glyngdal

6. januar 2025 kl. 13.22

Til: Sussi Malene Jacobsen

Kære Sussi

Jeg er fuld tillid til, at du bruger mine ord, så det bliver i tråd med de holdninger og tankegange, vi begge gerne vil have ind i psykiatrien.

Stadig et dejligt 2025

KH
pia

Fra: Sussi Malene Jacobsen**Sendt:** 3. januar 2025 16:30:12**Til:** Pia Glyngdal**Emne:** Re: En kort beretning om mit første møde med et ægte menneske - dig!

Tusind tak for at jeg må citere dig - det er faktisk meget vigtigt. Jeg behøver selvfølgelig ikke fortælle dig, hvorfor det er vigtigt - men det nytter ikke noget, at det kun er patienterne (psykotiske naturligvis 😊) og få ansatte (dem der altid er utilfredse naturligvis 😊), der gør opmærksom på problemerne. Det kan godt være, at det bliver før jeg får skrevet en bog, så lad mig lige vide, hvis det kun er til en eventuelt bog, at jeg må citere dig? (Og så tænker jeg det er med navns nævnelse?).

Jeg skriver faktisk en del på LinkedIn (jeg har droppet kronikkerne og debatindlæggene lidt),

Godt nytår til dig også!

Mvh,

Sussi Malene Jacobsen 🐱 🐼 🦋

Den fre. 3. jan. 2025 kl. 16.03 skrev Pia Glyngdal <

Kære Sussi

Jo, - du er velkommen til at citere mig, for jeg mener det. Der var mange grunde til, at jeg stoppede som klinikchef... alt for meget arbejde, men det gør ikke så meget, hvis man oplever, at man er med til at gøre en forskel. Det er desværre ikke muligt, når arbejdet består i kontrol, kolonner og faglig katastrofe.

De bedste ønsker for 2025

KH

Pia

Fra: Sussi Malene Jacobsen [redacted]

Sendt: 25. december 2024 19:53:22

Til: Pia Glyngdal

Emne: Re: En kort beretning om mit første møde med et ægte menneske - dig!

[redacted]

Som jeg husker det, fortalte du mig, at grunden til at du stoppede - ja, jeg kan faktisk ikke huske det/formulere det præcist nok, så jeg fandt det frem i den bog jeg har prøvet at skrive de sidste 10 år, men som med stor sandsynlighed aldrig bliver til noget 😊

*"Dette er det rene gætværk fra min side, men i den korte tid hun var klinikchef blev R-teamet (retspsykiatrisk eller "rehabiliterings" som det hed, for lad os da endelig ikke kalde en spade for en spade), diætisten, skadestuen samt et åbent afsnit lukket. Jeg tror ikke hun kunne arbejde under disse ringe forhold. Alle de redskaber, hun burde have til rådighed til at hjælpe patienterne med, blev sparet væk. Jeg forestiller mig, at det var langt fra den vision, der inspirerede hende til at søge stillingen. **Jeg tror hun fortalte mig, at det var for stressende – for meget at se til – da hun fortalte mig at hun stoppede.**"*

Men nu har jeg selvfølgelig den helt rigtige grund, hvis jeg nogensinde skulle komme i gang igen - hvis jeg altså må citere dig 😊

[redacted]

Mvh,

Sussi Malene Jacobsen 🐱 🐶 🦋

Den ons. 25. dec. 2024 kl. 18.53 skrev Pia Glyngdal [redacted]

Kære Sussi

Tak for de smukke ord - om mig - men vigtigst er det jo desværre, at det er sørgeligt, at det psykiatriske hospitalsvæsen er så lidt tillidsvækkende.

Som du ved, valgte jeg at gå i praksis i stedet for at fortsætte i hospitaler, da jeg ikke

kunne bære den tingsliggørelse, som med Lean og akkreditering var kommet af brugerne af behandlingen - patienterne. Desværre har jeg hørt fra mine kolleger, at "forråelsen" er blevet endnu mere udbredt.

Jeg er ikke i tvivl om, at den enkelte læge, sygeplejerske og sosu-assistent har et inderligt godt hjerte, når de begynder at arbejde i psykiatrien, men når man vedvarende fra systemet og sine overordnede mødes med krav om, at registrering er vigtigere end mennesker, så bliver vi alle - der arbejder i psykiatrien - forandrede.

Du har helt ret, jeg er gået på pension for snart 14 dage siden, og glæder mig til at beskæftige mig med helt andre ting - selv om jeg har elsket mit arbejde. [REDACTED]

De bedste ønsker til dig fremover og igen tak for din mail.

KH
Pia

Fra: Sussi Malene Jacobsen [REDACTED]

Sendt: 25. december 2024 13:41:10

Til: Pia Glyngdal

Emne: En kort beretning om mit første møde med et ægte menneske - dig!

Hej Pia,

Du har tidligere sagt, at du snart gik på pension, og nu kan jeg så forstå, at det er ved at være tid. Du må undskyldte, at jeg skriver (igen), men denne gang er det ikke for at "opnå" noget.

Første gang jeg mødte dig, havde jeg klaget over, at jeg var blevet henvist, afvist, ikke informeret, og (da jeg skrev til F-ACT om dette) ignoreret (så vidt jeg husker). I hvert fald blev jeg inviteret til samtale med dig og [REDACTED]

Jeg var på sin vis inde i en rimelig god periode, for jeg var i rehabilitering på Ballerup, og der var mange ting der var begyndt at fungere for mig. Jeg tror nok, jeg midlertidigt havde et anfald af selvtillid, da jeg vurderede, at jeg sagtens selv kunne tage til den samtale.

Da vi satte os, kunne jeg godt mærke selvtilliden forsvinde som dug for solen, og jeg tror bare, jeg var der - uden rigtig at registrere, hvad der skete omkring mig. Det gik også hurtigt op for mig - da [REDACTED] begyndte at tale - at formålet med samtalen var at give mig et politikersvar. At det var ligegyldigt, at jeg havde taget mig sammen til at komme.

Jeg tror det var min første klage (frasen en klage min bror havde sendt på mine vegne og uden min viden), men alligevel gjorde jeg instinktivt hvad man vel forventer, af folk der har hørt mange politikersvar - jeg lukkede af. Det ved jeg ikke om man kunne "se" på mig. Men så åbnede du munden - måske du sagde nogenlunde det samme - men alligevel vagte det min opmærksomhed. Der var et "rigtigt menneske" der sagde noget. Et ægte menneske - jeg kunne mærke dig.

Nu husker jeg jo generelt ikke så godt, men jeg husker meget klart (dog ikke præcist/ordret), at du sagde, at det var vigtigt, at jeg var kommet, så du havde set mig i øjnene og kunne huske det, når du skulle sige det

videre til de ansatte. Jeg er ikke så begejstret for øjenkontakt, men der kiggede jeg dig faktisk i øjnene, og jeg vidste at du mente det.

Jeg har mødt mange søde psykiatere, men jeg har kun oplevet at møde et rigtigt menneske jeg kunne mærke én gang udover episoden med dig.

Nu har jeg fået min diagnose ændret - så godt man nu kan i psykiatrien - og jeg håber aldrig at skulle sætte mine ben der længere.

Men tak for at være et ægte menneske, og et menneske man følte var på patienternes side i den tid du var på PC Hvidovre 🧡❤️

Mvh,

Sussi Malene Jacobsen 🐱🐛🦋